

виконання ним своїх обов'язків із зберігання речі або за неналежне виконання обов'язків щодо охорони індивідуального сейфу.

Таким чином, у разі втрати речі, яка була поміщена в індивідуальний банківський сейф, банк буде нести цивільно-правову відповідальність за договором про надання індивідуального банківського сейфа, що не охороняється банком, якщо буде доведено, що це сталося через за неналежне виконання ним своїх обов'язків із зберігання речі або за неналежне виконання обов'язків щодо охорони індивідуального сейфу, та буде надано достатні докази про розміщення втрачених речей у такому сейфі.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про банки і банківську діяльність» від 07.12.2000 № 2121-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2121-14/paran819#n819>.
2. Рішення Броварського міськрайонного суду Київської області від 11 липня 2016 року № 361/8569/15-ц. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58996184>
3. Беяневич О. Відповідальність за договором про надання індивідуального банківського сейфу / Олена Беяневич // Юридична газета. – 2016. – № 12. – С. 13, 22–23.

Велічко А.Д.

аспірант,

Запорізький національний університет

ДОГОВІР КЕЙТЕРИНГУ: ПОНЯТТЯ ТА ІСТОТНІ УМОВИ

Стрімкий розвиток відносин у виробничо-торгівельній сфері дає можливість створювати нові моделі договорів, які не передбачені законодавством України. Одним із таких договорів, який останніми роками набуває розповсюдження у вітчизняному просторі, однак не має чіткого правового регулювання, є договір кейтерингу. Насамперед, термін «кейтеринг» (catering) (у перекладі з англійської мови – «громадське харчування»), утворився від англійського слова «cater», яке означає «обслуговування клієнта», «поставка провізії», «прагнення принести задоволення» [1].

В економічній літературі кейтеринг визначають як один із напрямів виробничо-торгівельної діяльності підприємств, що полягає у виїзному ресторанному обслуговуванні споживачів, реалізації готової продукції та товарів споживачам. Відмітною рисою кейтерингу є те, що обслуговування проводиться поза межами закладу ресторанного господарства, у місцях, обраних замовниками таких послуг. При цьому він може приймати різні форми, наприклад, фуршету, банкету, пікніку, кава-брейку, шведського столу чи просто доставки блюд.

Зокрема, за характером наданих послуг виділяють два види кейтерингового обслуговування: доставка готових продуктів харчування (вид виїзного обслуговування, при якому підприємство кейтерингу бере на себе

зобов'язання у виробництві та доставці страв, але не бере участі в обслуговуванні безпосередньо на місці), прикладом якого може слугувати організована доставка обідів в офіси, на борт і т.д.; а також повносервісне (вид виїзного обслуговування, при якому кейтерингова компанія повністю бере на себе зобов'язання з організації та обслуговування замовлення) [1]. Останній вид кейтерингу передбачає організацію певного заходу від моменту прийняття замовлення та до його завершення (представлення послуг із виготовлення та доставки страв, формування меню та напоїв, оформлення дизайну приміщення та здійснення сервіровки столу, обслуговування офіціантами та прибирання після закінчення бенкету тощо).

По суті кейтеринг є диверсифікацією ресторанної справи та інноваційним напрямком розвитку бізнесу [2]. Діяльність із виїзного обслуговування поступово набирає обертів на вітчизняному ринку послуг та все більше стає поширеною серед споживачів, котрі прагнуть отримати задоволення та комфорт від того, що вони довірилися професіоналам і отримали досконалий результат. Проте, неможливо оминати протиріч та суперечностей, що все ж таки виникають між замовниками та кейтерами. В першу чергу, це пов'язано із тим, що у правовому полі кейтеринг не має позитивного регулювання, у зв'язку із чим сторони не в змозі повноцінно здійснювати свої права та обов'язки, дотримуватися чітко окресленої лінії своєї поведінки.

На разі, поняття «кейтеринг» у вітчизняному законодавстві згадується лише в ДСТУ 4281:2004 «Заклади ресторанного господарства. Класифікація», де у п. 4.4.4 «ресторан за спеціальними замовленнями (catering)» трактується як заклад ресторанного господарства, призначений готувати і постачати готову їжу та організовувати обслуговування споживачів в інших місцях за спеціальними замовленнями [3]. Таким чином, законодавець тлумачить категорію «кейтеринг» у широкому його розумінні (повносервісне обслуговування).

На практиці в основі відносин, що склалися між кейтером (виконавцем) та замовником лежить цивільний договір, який отримав назву договору кейтерингу. Виникнення та існування даної юридичної конструкції безпосередньо пов'язане із втіленням на практиці ключових методів цивільно-правового регулювання: вільного волевиявлення, майнової самостійності та юридичної рівноваги учасників. Власне ж модель вказаного договору першочергово ґрунтується на можливості застосування аналогії закону, що полягає у застосуванні до існуючих правовідносин норм закону, що регламентує врегульовані конкретними нормами подібні відносини.

В першу чергу, такими є положення, що регулюють правовідносини з приводу виконання робіт (існування підряду) та надання послуг. Наведене свідчить про можливість віднесення договору кейтерингу до змішаного типу. Зазначена специфіка потребує ознайомлення із основними його положеннями.

Насамперед, істотною умовою договору кейтерингу є його предмет, котрим виступає набір кейтерингових послуг, що включає в себе результат (виготовлені та оформлені страви), а також процес здійснення діяльності (надання різнорідних послуг: транспортних, ресторанних, інформаційних, розважальних, безпекових тощо). При цьому слід враховувати те, що кейтер –

суб'єкт підприємницької діяльності, отже його діяльність повинна повністю відповідати імперативним вимогам та стандартам, встановленим на території України у сфері ресторанного господарства. Власне ж робота над кейтеринговим замовленням повинна вестися на професійній основі [4].

Іншою важливою умовою зазначеного договору є ціна. Віднесення її до істотних положень договору впливає із обов'язку сторін погодити вартість надання кейтерингових послуг із подальшим її відшкодуванням замовником. Наведений договір також вимагає суворого визначення чіткого строку, в який повинні бути реалізовані послуги, про які домовилися сторони.

Кейтер та замовник також можуть погодити й інші умови договору, котрі можна віднести до істотних. Серед них, наприклад: обов'язок здійснити кейтерингові послуги виключно кейтером без залучення сторонніх осіб чи організацій, схема прийняття кейтерингових послуг, порядок здійснення розрахунків.

Наявність законодавчих прогалин з приводу регулювання кейтерингової діяльності на даному етапі розвитку ринкових відносин викликає нагальну потребу в розширенні науково обґрунтованих положень щодо визначення поняття «кейтеринг», його класифікації, а також в розробці підходів до визначення категорії «договір кейтерингу» та деталізації його основних положень.

Список використаних джерел:

1. Нестеренко О.О., Коробкіна І.С. Класифікація кейтерингових послуг для організації їх обліку / О.О. Нестеренко, І.С. Коробкіна // Бізнес Інформ – 2014. – Вип. № 4. – С. 251-256.
2. Гоблик-Маркович Н.М. Кейтеринг як інноваційний напрямок ресторанного бізнесу / Н.М. Гоблик-Маркович // Готельно-ресторанний бізнес: інноваційні напрями розвитку: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції. – К.: НУХТ, 2015 р. – С. 163–164.
3. Заклади ресторанного господарства. Класифікація : ДСТУ 4281:2004. – [Чинний від 2004–07–01] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.dnaop.com/html/29645/doc-%D0%94%D0%A1%D0%A2%D0%A3_4281_2004
4. Котенко Л.М. Облік товарних операцій в підприємствах торгівлі та ресторанного господарства : [навч. посібник] / Л.М. Котенко, Н.В. Манжос, Н.В. Бойченко – Харків : Харк. Держ. ун-т харч. та торгівлі, 2014. – 323 с.